



Ken je Greet, Greet die Griet heet? Ze is geboren als Greetje. En het was ook een Greetje: een heel lief kind. Om te knuffelen. Om op te eten. Tot ze oud genoeg was om stout te worden. Toen werd ze ook stout. Toen wilde ze alles wat echt niet mocht. Of kon. Wandelen over de zee. Helemaal te voet naar Engeland. Of hoog op een toren mensen voor het plezier naar beneden duwen. Eén voor één. En dan over de rand kijken. Om te zien wat er van die mensen overbleef.



‘Nee!’ riep haar vader voortdurend.

‘Nee!’ zei haar moeder heel vaak.

‘Nee, Greetje, nee, dat kan niet, nee...’

Ze zeiden het zachtjes en ze riepen het luid. Ze zeiden het na elkaar en ze zeiden het door elkaar. Of ze riepen het om het hardst. ‘Nee! Nee!! Nee!!!!!’ Maar het hielp niet. Greetje trok er zich niets van aan. Ze stak haar tong uit en riep, nog veel harder dan haar vader en moeder samen: ‘Jawel!!!!!’ En ze trok alle bloemen uit de grond. Met wortel en al.

